A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2024. december 12.*

„Fellebbezés – Közszolgálat – Ideiglenes alkalmazottak – Fegyelmi eljárás – Az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata – IX. melléklet – 3. cikk – Az Európai Unió Közszolgálati Törvényszéke és Törvényszéke ítéleteinek végrehajtása – A kinevezésre jogosult hatóság határozatainak megsemmisítése – Mérlegelési jogkör – Azon kötelezettség, hogy az eljárást pontosan attól a ponttól kell újraindítani, ahol a jogellenesség bekövetkezett – Védelemhez való jog – A meghallgatáshoz való jog – 29. cikk – Az elszenvedett kár megtérítése”

A C-587/21. P. sz. ügyben,

DD (képviseli: N. Lorenz Rechtsanwältin)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2021. szeptember 23-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Unió Alapjogi Ügynöksége (FRA)** (képviselik kezdetben: M. O’Flaherty, később: S. Rautio, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: B. Wägenbaur Rechtsanwalt)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: I. Jarukaitis, a negyedik tanács elnöke, az ötödik tanács elnökeként eljárva, E. Regan és Csehi Z. (előadó) bírák,

főtanácsnok: P. Pikamäe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2023. december 7-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

1 Fellebbezésével DD az Európai Unió Törvényszéke 2021. július 14-i DD kontra FRA ítéletének (T-632/19, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2021:434) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék elutasította az EUMSZ 270. cikken alapuló keresetét, amely egyrészt a DD által állítása szerint elszenvedett nem vagyoni kár megtérítésére, másrészt az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége (FRA) igazgatója 2018. november 19-i, DD kártérítési kérelmét elutasító határozatának megsemmisítésére, harmadrészt pedig, szükség esetén, a fent említett 2018. november 19-i határozattal szemben benyújtott panaszt elutasító 2019. június 12-i határozat megsemmisítésére irányult.

Jogi háttér

2 Az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzatának (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) VI. címének elnevezése „Fegyelmi intézkedések”. Ez a VI. cím tartalmazza a személyzeti szabályzat 86. cikkét, amelynek értelmében:

„(1) Azon tisztviselő vagy volt tisztviselő, aki az e személyzeti szabályzat szerinti kötelezettségeit szándékosan vagy gondatlanságból megsérti, fegyelmi intézkedéssel sújtható.

(2) Amennyiben a kinevezésre jogosult hatóság vagy az [Európai Csalás Elleni Hivatal (a továbbiakban: OLAF)] az (1) cikk [helyesen: (1) bekezdés] értelmében vett mulasztás bizonyítékáról szerez tudomást, igazgatási vizsgálatot indíthat annak igazolására, hogy az említett mulasztás valóban megtörtént.

(3) A fegyelmi szabályokat, eljárásokat és intézkedéseket, valamint az igazgatási vizsgálatokra vonatkozó szabályokat és eljárásokat a IX. melléklet állapítja meg.”

3 A személyzeti szabályzat „Fegyelmi eljárások” elnevezésű IX. mellékletének 1. cikke kimondja:

„(1) Minden olyan esetben, amikor az OLAF vizsgálata egy intézmény tisztviselője vagy volt tisztviselője személyes érintettségének lehetőségét tárja fel, az említett személyt sürgősen tájékoztatni kell, feltéve, hogy ez a vizsgálat szempontjából nem hátrányos. Egy tisztviselőt név szerint megemlítő következtetéseket semmiképpen nem lehet levonni, ha a vizsgálat anélkül zárult le, hogy a tisztviselőnek lehetőséget biztosítottak volna a rá vonatkozó tényekkel kapcsolatban észrevételei megtételére. A következtetésekben hivatkozni kell ezekre az észrevételekre.

[…]

(3) Amennyiben egy OLAF-vizsgálatot követően nem indítható eljárás [helyesen: semmilyen terhelő tény nem állapítható meg] azzal a tisztviselővel szemben, akiről állításokat tettek, a szóban forgó vizsgálatot további eljárás nélkül, az OLAF igazgatójának határozatával kell lezárni, aki írásban tájékoztatja erről a tisztviselőt és intézményét. A tisztviselő kérheti e határozat iktatását személyes aktájában.”

4 A IX. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése szerint:

„A kinevezésre jogosult hatóság által végzett más közigazgatási vizsgálatokra – a szükséges változtatásokkal – az e melléklet 1. cikkében meghatározott szabályokat kell alkalmazni.”

5 Az említett IX. melléklet 3. cikke értelmében:

„Azt követően, hogy az érintett tisztviselőt értesítették az aktákban lévő valamennyi bizonyítékról, valamint az érintett tisztviselő meghallgatása után, a kinevezésre jogosult hatóság a vizsgálati jelentés alapján a következőképpen járhat el:

a) úgy határozhat, hogy nem indít eljárást a tisztviselő ellen [helyesen: semmilyen terhelő tény nem állapítható meg a tisztviselővel szemben]; ez esetben a tisztviselőt ennek megfelelően írásban tájékoztatják; vagy

b) úgy határozhat, hogy a kötelességszegés vagy annak gyanúja ellenére nem indít eljárást, és megfelelő esetben figyelmeztetést intéz a tisztviselőhöz; vagy

c) a személyzeti szabályzat 86. cikkének értelmében vett kötelességszegés eseteiben:
   i. úgy határozhat, hogy megindítja az e melléklet 4. szakaszában előírt fegyelmi eljárást, vagy
   ii. úgy határozhat, hogy a fegyelmi tanács előtt indít fegyelmi eljárást.”

6 Ugyanezen IX. melléklet 11. cikkének szövege a következő:

„A kinevezésre jogosult hatóság a tanáccsal való konzultáció nélkül határozhat írásbeli figyelmeztetés vagy megrovás formájában történő szankcióról. Az érintett tisztviselőt a kinevezésre jogosult hatóság előzetesen meghallgatja.”

7 A személyzeti szabályzat IX. mellékletének 29. cikke kimondja:

„Ha egy tisztviselő ellen az e melléklet 1. cikkének (3) bekezdése és 22. cikkének (2) bekezdése alapján nem indítottak eljárást [helyesen: Ha egy tisztviselővel szemben az e melléklet 1. cikkének (3) bekezdése és 22. cikkének (2) bekezdése alapján semmilyen terhelő tényt nem állapítottak meg], a tisztviselőnek joga van kérni, hogy a kinevezésre jogosult hatóság határozatának megfelelő nyilvánosságával hozzák helyre elszenvedett sérelemét.”

Az eljárás előzményei

8 A jogvita előzményeit a megtámadott ítélet 1–17. pontja a következőképpen ismerteti:

„1 A felperest, DD-t 2000. augusztus 1-jén vette fel az Európai Unió egyik szerve, a Rasszizmus és Idegengyűlölet Európai Megfigyelőközpontja (EUMC), jelenleg [az FRA], az Európai Közösségek egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek […] 2. cikkének a) pontja szerinti ideiglenes alkalmazottként. Kezdetben határozott idejű szerződéssel alkalmazták, majd 2006. december 16-tól határozatlan idejű szerződést kötöttek vele.

2 A felperes 2009 folyamán, majd a 2011. évre vonatkozó értékelési eljárás keretében, és különösen az FRA belső szabályai által az értékelő jelentés tervezetével szemben biztosított jogorvoslati lehetőséggel […] élve azt állította, hogy hogy faji vagy etnikai hovatartozásán alapuló hátrányos megkülönböztetés érte.

3 Tekintettel [a felperes által e jogorvoslat gyakorlása során] használt kifejezésekre és hangnemre, az FRA igazgatója 2012. november 9-én igazgatási vizsgálatot indított.

4 A 2013. február 20-án tartott meghallgatás végén, amelynek célja a felperesnek a [személyzeti szabályzat] IX. mellékletének a szerződéses alkalmazottakra analógia útján alkalmazandó 2. és 11. cikke szerinti meghallgatása volt, az FRA igazgatója megrovást szabott ki a felperessel szemben.

5 Végül az FRA igazgatója 2013. június 13-án kelt levelében tájékoztatta a felperest a határozatlan idejű szerződésének megszüntetéséről szóló határozatáról (a továbbiakban: megszüntető határozat).

6 A Közszolgálati Törvényszék 2015. október 8-i DD kontra FRA ítéletével (F-106/13 és F-25/14, a továbbiakban: megsemmisítést kimondó ítélet, EU:F:2015:118) megsemmisítette a megrovást. A megsemmisítés oka az volt, hogy a felperes meghallgatáshoz való jogát megsértették, mivel az FRA igazgatója a 2013. február 20-i meghallgatást megelőzően nem közölte vele az igazgatási vizsgálat megállapításait, és így nem tette lehetővé számára, hogy megfelelően felkészüljön a védelmére (megsemmisítést kimondó ítélet, 63. pont).

7 Ebben az ítéletben a Közszolgálati Törvényszék megsemmisítette a szerződést megszüntető határozatot is, mivel az FRA igazgatója annak meghozatalát megelőzően nem tájékoztatta kifejezetten a felperest arról, hogy különböző események alapján a szerződésének megszüntetését fontolgatja, és nem hívta fel arra, hogy e tekintetben észrevételt tegyen (megsemmisítést kimondó ítélet, 90. pont).

8 A Közszolgálati Törvényszék ugyanakkor három okból elutasította a felperesnek az igazgatási vizsgálat által okozott nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelmét: először is, mert a felperes nem hivatkozhatott volna jogszerűen arra, hogy az ellene felhozott kifogások nem voltak kellőképpen pontosan meghatározva a vizsgálat megindításához (megsemmisítést kimondó ítélet, 74. pont); másodszor, mert az a tény, hogy az igazgatási vizsgálatot anélkül folytatták le, hogy az FRA előzetesen elfogadta volna a személyzeti szabályzat IX. melléklete 2. cikkének általános végrehajtási rendelkezéseit a vizsgálat eljárási kereteinek meghatározása érdekében, a jellegénél fogva nem eredményezheti vizsgálat érvénytelenségét (megsemmisítést kimondó ítélet, 75. pont), harmadszor pedig azért, mert – bár a felperes meghallgatására anélkül került sor, hogy a felperesnek lehetősége lett volna megfelelően felkészülni a védelmére – meg kell állapítani, hogy a felperes a keresetében csupán arra hivatkozott, hogy az igazgatási vizsgálat során stressz és szorongás lépett fel nála, anélkül hogy állításait részletesebben indokolta volna (megsemmisítést kimondó ítélet, 76. pont).

9 A Közszolgálati Törvényszék elutasította a felperes abból eredő nem vagyoni kár megtérítésére irányuló kérelmét is, hogy a megrovás igazságtalanul sértette a felperes integritását, méltóságát és jóhírnevét az FRA-n belül. A Közszolgálati Törvényszék e tekintetben különösen azt állapította meg, hogy mivel a megrovás megsemmisítésére a felperes meghallgatáshoz való jogának megsértése miatt került sor, nem lehet kizárni, hogy a felperes meghallgatása esetén más határozatot hoztak volna. Következésképpen a Közszolgálati Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az említett kártérítési kérelmek idő előttiek, anélkül hogy ez a megsemmisítést kimondó ítéletnek az FRA általi végrehajtását érintené (megsemmisítést kimondó ítélet, 78–82. pont).

10 A Közszolgálati Törvényszék elutasította a felperesnek a szerződést megszüntető határozat jogellenességéből eredő vagyoni és nem vagyoni kár megtérítésére irányuló kérelmét is. A nem vagyoni kár tekintetében a Közszolgálati Törvényszék megállapította, hogy a felperes csupán azt állította, hogy ez a határozat lelki traumát okozott neki, valamint sértette a jóhírnevét és a méltóságát, anélkül hogy bizonyította volna, hogy e kár a megsemmisítést kimondó ítélet által nem orvosolható teljes mértékben (107. pont).

11 A felperes fellebbezést nyújtott be a megsemmisítést kimondó ítélettel szemben, amelyet a Törvényszék (a 2017. július 19-i DD kontra FRA ítéletével [T-742/15 P, EU:T:2017:528]) elutasított.

12 Időközben az FRA 2016. március 1-jei hatállyal visszahelyezte a felperest a munkakörébe, és kifizette neki az elmaradt illetményét.

13 Ezen túlmenően a felperes 2013. április 12-én panaszt nyújtott be az európai adatvédelmi biztoshoz amiatt, hogy az igazgatási vizsgálatot a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 2000. december 18-i 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 8., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 26. kötet, 102. o.) megsértésével folytatták le. Az európai adatvédelmi biztos felfüggesztette e panasz vizsgálatát a megsemmisítést kimondó ítélet, majd [a Törvényszék 2017. július 19-i DD kontra FRA ítélet (T-742/15 P, EU:T:2017:528)] meghozataláig.

14 2017. december 18-án az európai adatvédelmi biztos megállapította, hogy a felperest érintő vizsgálat – mivel nem teremtettek megfelelő jogi keretet az igazgatási vizsgálatok megindításához és lefolytatásához – megsértette a […] 45/2001 rendelet 4. cikkét, 5. cikkének a) pontját, 11. és 12. cikkét. E megállapítások 2018. március 16-án váltak jogerőssé, miután az európai adatvédelmi biztos elutasította az érintett személy és az FRA által benyújtott felülvizsgálati kérelmeket.

15 A felperes 2018. július 19-én a személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése alapján kérelmet nyújtott be 100 000 euró összegű, az FRA által elkövetett számos jogsértés miatti pénzbeli kártérítés megfizetése iránt (a továbbiakban: kártérítési kérelem). A felperes először is arra hivatkozott, hogy az igazgatási vizsgálatot anélkül indították meg, hogy kellően súlyos gyanún alapult volna, és bizonyítékokkal alátámasztották volna azt, hogy a felettesét faji megkülönböztetéssel vádolta, illetve, hogy a vizsgálat inkább túlzásra és manipulációra épült. Másodszor, a felperes azt állította, hogy az igazgatási vizsgálat, a fegyelmi eljárás, a megrovás és a szerződést megszüntető határozat az etnikai származása alapján történő hátrányos megkülönböztetésnek minősül. Harmadszor, a felperes azt állította, hogy az igazgatási vizsgálat megindítása és lefolytatása sértette a 45/2001 rendelet 4. cikkét, 5. cikkének a) pontját, valamint 11. és 12. cikkét. Negyedszer, azt állította, hogy a megrovás és a munkaviszonyának megszüntetéséről szóló határozat jogellenes igazgatási vizsgálaton alapult, amely sértő és rágalmazó megjegyzéseket tartalmazott. Ötödször, a felperes azt állította, hogy az FRA sértő és rágalmazó megjegyzéseket tett, figyelmen kívül hagyta az ártatlanság vélelméhez való jogát, és megsértette a magánélethez és a személyes adatainak védelméhez való jogát az igazgatási vizsgálat során, a fegyelmi eljárás során, a megrovásban és a szerződést megszüntető határozatban, a Közszolgálati Törvényszék, a Törvényszék és az Európai Parlament Költségvetési Ellenőrző Bizottsága előtti eljárások során, valamint a megsemmisítést kimondó ítéletre vonatkozó cikkek sajtóban való közzététele miatt. A felperes szerint ezek a magatartások összességükben lelki zaklatásnak minősülnek. Hatodszor, úgy vélte, hogy az FRA így megsértette a gondosko-

dási kötelezettségét, mivel nem vette figyelembe mindazokat a tényezőket, amelyek befolyásolhatták volna a döntéseit és magatartását, és különösen, mivel nem tájékoztatta őt a lehető leghamarabb az ellene felhozott kifogásokról. Végül a felperes hozzátette, hogy mindezek a jogsértések stresszt, szorongást, bizonytalanságot, valamint az elhagyatottság és a mellőzöttség érzését okozták számára. A megalázottság mellett a vele szembeni lekezelő és megvető bánásmód is megviselte.

16 2018. november 19-én a kinevezésre jogosult hatóság elutasította a felperes kártérítési kérelmét, többek között arra hivatkozva, hogy a megsemmisítést kimondó ítéletet végrehajtották, mivel visszahelyezték a munkakörébe, és a megrovást eltávolították a személyi aktájából [(a továbbiakban: 2018. november 19-i határozat)].

17 2019. február 14-én a felperes panaszt nyújtott be, amelyet a kinevezésre jogosult hatóság június 12-én elutasított (a továbbiakban: 2019. június 12-i elutasító határozat). [Ebben a] határozatában kinevezésre jogosult hatóság] többek között megállapította, hogy az FRA úgy döntött, hogy nem indítja újra az eljárást, és hogy az igazgatási vizsgálatra vonatkozó valamennyi aktust eltávolítja a felperes aktájából.”

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

9 A Törvényszék Hivatalához 2019. szeptember 23-án benyújtott keresetlevelével a fellebbező előterjesztette a jelen ítélet 1. pontjában említett keresetet.

10 Keresetében a fellebbező többek között azt kérte, hogy a Törvényszék kötelezze az FRA-t a megrováshoz vezető fegyelmi eljárással, a szerződést megszüntető határozattal és az e két határozatot megsemmisítő, megsemmisítést kimondó ítélet helytelen végrehajtásával okozott nem vagyoni károk megtérítésére. Kérelmének alátámasztására a fellebbező hat, az FRA jogellenes magatartására (a továbbiakban együtt: jogellenes magatartások) alapított jogellenességi okra hivatkozott, amelyek a következőkből erednek:

– az első abból, hogy a megsemmisítést kimondó ítéletet követően az FRA nem hallgatta meg a fellebbezőt, és nem hozott a személyzeti szabályzat IX. melléklete 3. cikkének a) pontja szerinti határozatot;

– második abból, hogy az igazgatási vizsgálatot és az eredeti fegyelmi eljárást szabálytalanul indították meg;

– a harmadik abból, hogy az FRA nem térítette meg a megsemmisítést kimondó ítélettel megsemmisített megrovásból eredő nem vagyoni kárát;

– a negyedik abból, hogy az FRA nem hajtotta végre a megsemmisítést kimondó ítéletet, és a fegyelmi eljárást nem észszerű idő alatt és nem gondosan folytatta le;

– az ötödik abból, hogy az igazgatási vizsgálat megindítása és lefolytatása sértette a 45/2001 rendeletet, a személyzeti szabályzatot és az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 7. cikkében biztosított, a magánélet tiszteletben tartásához való jogot, és

– a hatodik abból, hogy az FRA nem térítette meg az alaptalan, rágalmazó és sértő kijelentésekből eredő kárt, megsértve a megsemmisítést kimondó jogerős ítéletet, az ártatlanság vélelméhez

való jogot és a gondoskodási kötelezettséget, valamint a lelki zaklatástól való tartózkodás kötelezettségét.

11 Ezenkívül, mivel a fellebbező azon nem vagyoni kár megtérítését kéri, amelyet a jogellenes magatartások miatt szenvedett el, e célból több, e kár ténylegességére, valamint az e kár és e magatartások közötti okozati összefüggés fennállására vonatkozó érvre hivatkozott.

12 A megtámadott ítéletben a Törvényszék kimondta, hogy az FRA felelősségének megállapítására vonatkozó feltételek a jelen ügyben nem teljesültek. Egyrészt a Törvényszék nem fogadta el megalapozottnak a fellebbező által a jogellenességi okok egyikét sem. Másrészt, a Törvényszék azt állapította meg, hogy a fellebbező nem bizonyította a nem vagyoni kár és a jogellenes magatartás közötti okozati összefüggést.

A felek kérelmei a fellebbezési eljárásban

13 A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– következésképpen semmisítse meg a 2018. november 19-i határozatot, és amennyiben szükséges a 2019. június 12-i elutasító határozatot;

– az általa elszenvedett nem vagyoni kárért ítéljen meg neki kártérítést, amelynek összegét méltányosan 100 000 euróra becsüli, és

– az FRA-t kötelezze az összes költség viselésére.

14 Az FRA azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és

– a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

15 Fellebbezésének alátámasztása érdekében a fellebbező nyolc jogalapra hivatkozik, amelyek a Törvényszék által a megtámadott ítélet mind a nyolc részében – vagyis a tényállás ismertetésében, az első–hatodik jogellenességi ok vizsgálatában, valamint a tényleges kár fennállásának és az okozati összefüggésnek a vizsgálatára vonatkozó részben – elkövetett hibákon alapulnak.

16 A fellebbezés második jogalapjában és az ötödik jogalap első részében, amelyeket elsőként kell megvizsgálni, a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék egyrészt tévesen állapította meg, hogy a jelen esetben a személyzeti szabályzat IX. melléklete 3. cikkének a) pontja nem alkalmazható, és következésképpen nem volt követelmény a védelemhez való jog tiszteletben tartása, másrészt pedig e tekintetben ellentmondásos indokolást adott.

A második jogalap első és második részéről

A felek érvei

17 A második jogalap első részében a fellebbező lényegében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy tévesen állapította meg, hogy valamely aktus megsemmisítése nem kötelezi az uniós intézményeket és szerveket arra, hogy az eljárást pontosan attól a ponttól indítsák újra, ahol a jogellenesség bekövetkezett, mivel azok széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek annak eldöntése tekintetében, hogy milyen eszközöket alkalmaznak a megsemmisítést kimondó ítélet következményeinek levonása érdekében. A megtámadott ítélet 45. pontjában hivatkozott 2014. szeptember 5-i Éditions Odile Jacob kontra Bizottság ítéletből (T-471/11, EU:T:2014:739) ugyanis kitűnik, hogy a megsemmisített aktus pótlására irányuló eljárást attól a ponttól kell újraindítani, ahol a jogellenesség bekövetkezett, mivel a határozat megsemmisítése nem feltétlenül érinti az előkészítő aktusokat.

18 A második jogalap második részében a fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a személyzeti szabályzat IX. melléklete 3. cikkének a) pontját, amikor úgy ítélte meg, hogy e cikk nem alkalmazható, ha az igazgatási vizsgálatot visszavonják vagy megszüntetik, illetve a jelen ügy körülményei között, amikor az FRA úgy határozott, hogy nem indítja újra a szóban forgó eljárást abban a szakaszban, amelyben a megrovás érvénytelenné vált. A fellebbező szerint a személyzeti szabályzat IX. melléklet 3. cikkének a) pontja kimerítően felsorolja az igazgatási vizsgálati jelentés elkészítését követően az FRA rendelkezésére álló lehetőségeket. Ezenfelül e cikk célját a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 29. cikkével együtt kell értelmezni annak érdekében, hogy figyelembe lehessen venni az érintett személy érdekeit, tehát az igazgatási vizsgálati jelentés indokolás és közzététel nélkül történő visszavonása e cikkek megsértését jelenti. A fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék mesterségesen tett különbséget az igazgatási vizsgálat lezárása és annak visszavonása vagy megszüntetése között, ami nagymértékben megfosztja joghatásaitól a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. és 29. cikkét.

19 Az FRA a második jogalap első és második részének elutasítását kéri.

20 Az első részt illetően e szerv úgy véli, hogy az hatástalan. E tekintetben az FRA előadja, hogy a megtámadott ítélet 45. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat a fellebbező állításával ellentétben nem jelenti azt, hogy a kinevezésre jogosult hatóság köteles újraindítani az olyan fegyelmi eljárást, amelyről bebizonyosodik, hogy annak során eljárási hibát követtek el. Hozzáteszi, hogy a fellebbezőnek semmiképpen sincs jogos érdeke arra hivatkozni, hogy az FRA köteles lett volna a fegyelmi eljárást újraindítani annak megszüntetése helyett.

21 A második részt illetően az FRA azt állítja, hogy nem vonta vissza az igazgatási vizsgálati jelentést, hanem tartózkodott attól, hogy újraindítsa az igazgatási vizsgálati eljárást a fellebbezővel szemben, és eltávolította az iratanyagából az e vizsgálatra vonatkozó valamennyi korábbi aktust. A megsemmisítést kimondó ítéletek végrehajtását szabályozó EUMSZ 266. cikk nem gátolja őt abban, hogy a fegyelmi eljárást megszüntető döntést hozzon, és az a tény, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke nem említi ezt a lehetőséget, csupán azt jelenti, hogy e rendelkezés nem alkalmazható.

A Bíróság álláspontja

22 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 266. cikkből az következik, hogy az az intézmény, szerv vagy szervezet, amelytől a megsemmisített aktus származik, köteles megtenni az ezen aktust megsemmisítő ítélet végrehajtásához szükséges intézkedéseket, és ezen ítéletnek eleget tenni, valamint az ítélet teljes végrehajtása érdekében nemcsak annak rendelkező részét, hanem az annak szükséges alátámasztását képező indokolást is tiszteletben kell tartania, már amennyiben az elengedhetetlen a rendelkező részben foglaltak pontos értelmének meghatározásához (lásd ebben az értelemben: 2016. június 14-i Bizottság kontra McBride és társai ítélet, C-361/14 P, EU:C:2016:434, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

23 Az indokolás ugyanis egyrészt pontosan azonosítja a jogellenesnek minősített rendelkezést, másrészt megjelöli a rendelkező részben megállapított jogellenesség pontos indokait, amelyeket az érintett intézménynek a megsemmisített aktus felváltásakor figyelembe kell vennie (lásd ebben az értelemben: 2003. március 6-i Interporc kontra Bizottság ítélet C-41/00 P, EU:C:2003:125, 29. pont).

24 Mivel az EUMSZ 266. cikk nem határozza meg közelebbről azon intézkedések jellegét, amelyeket a megsemmisített aktus kibocsátójának e kötelezettség teljesítése érdekében meg kell hoznia, az ő feladata ezen intézkedések meghatározása, úgy, hogy ezek megválasztásánál széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik, már amennyiben megfelel az ezen aktust megsemmisítő ítélet rendelkező részében foglaltaknak és az annak szükséges alátámasztását képező indokolásnak (2022. szeptember 22-i IMG kontra Bizottság ítélet, C-619/20 P és C-620/20 P, EU:C:2022:722, 102. pont).

25 A megsemmisített aktus pótlására irányuló eljárást pontosan attól a ponttól kell újraindítani, ahol a jogellenesség bekövetkezett (lásd ebben az értelemben: 1986. július 3-i Tanács kontra Parlament ítélet, 34/86, EU:C:1986:291, 47. pont), mivel az aktus megsemmisítése főszabály szerint nem érinti az aktust előkészítő azon intézkedések érvényességét, amelyek megelőzték azt a szakaszt, amely vonatkozásában e hibát megállapították (2017. július 6-i Toshiba kontra Bizottság ítélet, C-180/16 P, EU:C:2017:520, 24. pont).

26 E megfontolások fényében kell megvizsgálni, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta-e a jogot, amikor a megtámadott ítélet 45–49. pontjában úgy ítélte meg, hogy a megsemmisítést kimondó ítélet végrehajtása csak az FRA azon kötelezettségét vonta maga után, hogy eltávolítsa a fellebbező személyi aktájából a megrovást azzal az indokkal, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke a jelen ügyben nem volt alkalmazható.

27 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a megsemmisítést kimondó ítélettel a Közszolgálati Törvényszék azzal az indokkal semmisítette meg a fellebbezővel szemben kiszabott megrovást, hogy megsértették a meghallgatáshoz való jogát, mivel az FRA igazgatója a fegyelmi eljárás megindítása és a megrovásról szóló határozat vele szembeni azonnali meghozatala érdekében az igazgatási vizsgálatról készült jelentés következtetéseire támaszkodott, anélkül hogy e következtetéseket a 2013. február 20-i meghallgatást megelőzően közölte volna vele, és így nem tette lehetővé számára, hogy megfelelően felkészüljön a védelmére.

28 Következésképpen a Közszolgálati Törvényszék kimondta, hogy a megrovásról szóló határozatot szabálytalan eljárást követően hozták meg, amelynek során megsértették a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 2., 3. és 11. cikkében előírt követelményeket, amelyek többek között a fellebbező meghallgatáshoz való jogát írják elő.

29 E körülmények között nem vitatott, hogy a Közszolgálati Törvényszék által a megsemmisítést kimondó ítéletben megállapított eljárási hiba az előzetes igazgatási vizsgálat utolsó szakaszában történt, tehát nem érintette kezdettől fogva a fegyelmi eljárást, különösen ami az igazgatási vizsgálati jelentés érvényességét illeti.

30 Emlékeztetni kell egyrészt arra, hogy a személyzeti szabályzat IX. melléklete értelmében a fegyelmi eljárás két külön szakaszból áll, amelyek közül az első a kinevezésre jogosult hatóság határozatával indított, a terhelő és mentő bizonyítékokra is kiterjedő igazgatási vizsgálatból áll, amelyet az érintett személynek a felrótt tényekről való meghallgatását követően készített vizsgálati jelentés zár le, a második pedig a kinevezésre jogosult hatóság által az említett vizsgálati jelentés alapján indított tulajdonképpeni fegyelmi eljárás, amelynek feltétele, hogy a tisztviselőt meg kell hallgatni, mielőtt vele szemben szankciót fogadnának el (2021. október 14-i Bernaldo de Quirós kontra Bizottság ítélet, C-583/19 P, EU:C:2021:844, 56. pont).

31 Másrészt, amint arra a főtanácsnok az indítványának 50. pontjában lényegében rámutatott, a több szakaszból álló igazgatási eljárást befejező aktus megsemmisítése nem vonja szükségszerűen magával a megtámadott aktus meghozatalát megelőző teljes eljárás semmisségét, függetlenül a megsemmisítést kimondó ítélet érdemi vagy eljárási kérdéseket illető indokolásától. Az aktus kibocsátójának így a megsemmisített jogi aktus elfogadásának időpontját kell a helyébe lépő jogi aktus elfogadásának időpontjának tekintenie.

32 A jelen ügyben meg kell tehát állapítani – amint azt a főtanácsnok is tette indítványának 56. pontjában –, hogy mivel a megrovás megsemmisítése nem érintette az e határozatot megelőző előkészítő aktusokat, az FRA-nak pontosan attól a ponttól kellett újraindítania a fellebbezővel szembeni fegyelmi eljárást, ahol a megsemmisítést kimondó ítéletben megállapított jogellenesség bekövetkezett, vagyis az igazgatási vizsgálat következményeiről szóló határozat meghozatalának időpontjában.

33 Egyébiránt a megtámadott ítélet 47. pontjából kitűnik, hogy maga a Törvényszék emlékeztetett arra, hogy a megsemmisítést kimondó ítéletet követően az FRA ismét alapul vehette volna a 2013. február 12-i igazgatási vizsgálati jelentést, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkéből eredő eljárási követelményeknek megfelelően újraindítsa a fellebbezővel szembeni fegyelmi eljárást abban a szakaszban, amelyben az a védelemhez való jog megsértése miatt érvénytelenné vált.

34 Ugyanis, bár a kinevezésre jogosult hatóság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik az igazgatási vizsgálatok lefolytatását illetően, tiszteletben kell tartania ezen eljárási követelményeket.

35 Következésképpen a személyzeti szabályzat IX. mellékletének rendelkezései, és különösen e melléklet 3. cikke feltételekhez kötik a kinevezésre jogosult hatóság arra vonatkozó mérlegelési jogkörének gyakorlását, hogy a fegyelmi eljárás első, az érintett személlyel szembeni pártatlan igazgatási vizsgálatot lefolytató szakaszát követően további lépéseket tegyen.

36 Konkrétabban, a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke – amely a kinevezésre jogosult hatóság eljárásának szabályozására irányul az igazgatási vizsgálati szakasz végén – kimerítően felsorolja azt a három lehetőséget, amely az igazgatási vizsgálati jelentés alapján e hatóság rendelkezésére áll. E cikk világos és egyértelmű szövegéből ugyanis kitűnik, hogy a kinevezésre jogosult hatóság, miután az érintett uniós tisztviselővel közölte az ügy valamennyi iratát, és meghallgatta a tisztviselőt, először is határozhat úgy, hogy a tisztviselővel szemben semmilyen terhelő tény nem állapítható meg, és ebben az esetben erről írásban tájékoztatja a tisztviselőt.

Másodszor, a kinevezésre jogosult hatóság határozhat úgy, hogy a szóban forgó kötelességszegés vagy annak gyanúja ellenére nem szab ki fegyelmi intézkedést, és adott esetben csak figyelmeztetést intéz az érintett tisztviselőhöz. Harmadszor, abban az esetben, ha a tisztviselő vagy volt tisztviselő szándékosan vagy gondatlanságból megsérti a személyzeti szabályzat szerinti kötelezettségeit, a kinevezésre jogosult hatóság határozhat úgy, hogy megindítja a fegyelmi eljárást, és adott esetben e célból a fegyelmi tanácshoz fordul.

37 A jelen esetben, amint arra a főtanácsnok indítványának 55. és 56. pontjában lényegében rámutatott, a megsemmisítést kimondó ítéletet követően, amely a fellebbező védelemhez való jogának az eljárás igazgatási szakaszában történt megsértésén alapult, az FRA eljárása pontosan ebben a szakaszban volt, vagyis abban az időpontban, amikor a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkében kimerítő jelleggel előírt három lehetőség közül kellett választania.

38 Márpedig, amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 48. pontjában megjegyezte, az FRA az e rendelkezésben előírt három lehetőség közül egyiket sem választotta, hanem olyan „eltérő megoldást” alkalmazott, amely a fegyelmi eljárás megszüntetéséből és fellebbező személyi aktájából az igazgatási vizsgálatra vonatkozó valamennyi korábbi aktus eltávolításából állt.

39 A Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 46., 48. és 49. pontjában úgy ítélte meg, hogy az FRA ezáltal a jelen ítélet 24. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlat tiszteletben tartásával járt el, és nem sértette meg a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkét, azzal az indokolással, hogy ez a rendelkezés nem alkalmazható, hiszen a megsemmisítést kimondó ítélet csak arra kötelezte az Európai Unió Alapjogi Ügynökségét, hogy a fellebbező személyzeti aktájából távolítsa el a megrovást, amelyet úgy kell tekinteni, mintha soha nem létezett volna.

40 Ellentétben ugyanis azzal, amit a Törvényszék megállapított, az Európai Unió Alapjogi Ügynökségének a megsemmisítést kimondó ítélet végrehajtása keretében fennálló mérlegelési jogköre nem tette lehetővé számára, hogy eltérjen a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkében kimerítő jelleggel előírt három lehetőségtől, így e szerv megsértette e rendelkezést, és túllépte a jelen ítélet 25. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatból eredő mérlegelési jogkörét, amikor úgy határozott, hogy megszünteti a fegyelmi eljárást és eltávolítja a fellebbező személyi aktájából az igazgatási vizsgálattal kapcsolatos valamennyi korábbi aktust.

41 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 29. cikke értelmében, ha az érintettel szemben semmilyen terhelő tényt nem állapítottak meg, ez utóbbinak adott esetben joga van kérni, hogy a kinevezésre jogosult hatóság határozatának megfelelő nyilvánosságával hozzák helyre az elszenvedett sérelmet. Szintén ezen okból, ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 48. és 49. pontjában megállapított, az FRA – a IX. melléklet 3. cikkének tiszteletben tartása mellett – köteles lett volna újraindítani a fellebbezővel szembeni fegyelmi eljárást, és adott esetben megállapítani, hogy vele szemben semmilyen terhelő tény nem állapítható meg, így lehetővé téve számára a kártérítéshez való jogának esetleges érvényesítését.

42 Következésképpen a fellebbezés második jogalapja első és második részének helyt kell adni.

A második jogalap harmadik részéről és az ötödik jogalap első részéről

A felek érvei

43 A második jogalap harmadik részében és az ötödik jogalap első részében a fellebbező a Törvényszék azon megállapításának megalapozottságát vitatja, amely szerint a megsemmisítést kimondó ítélet megfelelő végrehajtása érdekében az FRA nem volt köteles, a személyzeti szabályzat IX. melléklete 3. cikkének megfelelően őt meghallgatni, mielőtt új határozatot hozott volna a fegyelmi eljárás folytatásáról.

44 A második jogalap harmadik részében a fellebbező lényegében azt állítja, hogy a megtámadott ítélet téves jogalkalmazáson alapul, és sérti a jogbiztonság elvét, mivel a Törvényszék a megtámadott ítélet 49. pontjában kimondta, hogy a jelen ügyben a védelemhez való jog tiszteletben tartása „nem volt követelmény”, „mivel az FRA elállt a fellebbezővel szemben folytatott valamennyi eljárástól, […] így nem fogadott el, a Charta 41. cikke értelmében véve a fellebbezőt hátrányosan érintő aktusokat”.

45 Az ötödik jogalap első részében a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 83. és 84. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem vette figyelembe azt a körülményt, hogy a megsemmisítést kimondó ítélet megfelelő végrehajtása érdekében az igazgatási vizsgálat lezárása előtt meghallgatást kellett volna tartani, mivel semmilyen terhelő tényt nem lehetett vele szemben megállapítani, és hogy ilyen meghallgatásra nem került sor.

46 Az FRA úgy véli, hogy mivel nem hozott a fellebbező számára sérelmet okozó határozatot, ezért nem is volt köteles őt előzetesen meghallgatni. A fellebbező tehát figyelmen kívül hagyja a megsemmisítést kimondó ítélet végrehajtásának összefüggéseit, amelyek a fellebbező visszahelyezéséhez vezettek. Az FRA kifejti továbbá, hogy nem arról hozott „határozatot, hogy semmilyen terhelő tény nem állapítható meg”, ahogyan azt a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke előírja, hanem a fegyelmi eljárást megszüntette, vagyis nem hozott ilyen határozatot.

47 Ezenfelül az FRA szerint az ötödik jogalap első részét illetően a fellebbező csupán megismétli az első jogalapjában kifejtett érveket.

A Bíróság álláspontja

48 Az EUMSZ 266. cikk előírja az érintett intézmény számára, hogy a megsemmisített aktus pótlására szánt bármely aktus ne tartalmazza ugyanazokat a szabálytalanságokat, amelyeket a megsemmisítést kimondó ítélet megállapított (lásd ebben az értelemben: 2003. március 6-i Interporc kontra Bizottság ítélet, C-41/00 P, EU:C:2003:125, 30. pont; 2004. április 29-i IPK-München és Bizottság ítélet, C-199/01 P és C-200/01 P, EU:C:2004:249, 83. pont).

49 A jelen esetben, amint az a jelen ítélet 27. és 28. pontjában megállapításra került, a Közszolgálati Törvényszék úgy ítélte meg, hogy az FRA azáltal, hogy nem közölte a fellebbezővel az igazgatási vizsgálat következtetéseit a 2013. február 20-i meghallgatása előtt, amelynek célja éppen az volt, hogy őt az említett következtetések tárgyában meghallgassa, és amelynek során az FRA úgy határozott, hogy megindítja a fegyelmi eljárást, majd ugyanazon meghallgatást követően

szankciót szab ki, anélkül hogy lehetővé tette volna a fellebbező számára, hogy megfelelően felkészüljön a védelmére, megsértette a többek között a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkéből eredő kötelezettségeit.

50 Másodszor, ami a védelemhez való jog tiszteletben tartását illeti, amely a kontradiktórius eljárás elvének velejárója, hangsúlyozni kell, hogy annak a tisztviselőnek, akivel szemben valamely uniós intézmény igazgatási eljárást indított, lehetőséget kell biztosítani arra, hogy ezen eljárás során megfelelően kifejthesse álláspontját a tények, az állítólagos körülmények és azon dokumentumok valóságtartalmáról és relevanciájáról, amelyeket az intézmény a személyzeti szabályzat rendelkezéseinek megsértésére vonatkozó állítása alátámasztására fel kíván használni vele szemben. A fentiekből megállapítható, hogy a meghallgatáshoz való jog kettős célt követ. Egyfelől az iratanyag vizsgálatát és a tények lehető legpontosabb és leghelyesebb megállapítását szolgálja, másfelől lehetővé teszi a hatékony védelem biztosítását az érintett számára (lásd ebben az értelemben: 2021. október 14-i Bernaldo de Quirós kontra Bizottság ítélet, C-583/19 P, EU:C:2021:844, 63. és 64. pont).

51 A személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikke kifejezetten rögzíti az érintett tisztviselő meghallgatáshoz való jogát annak érdekében, hogy a tisztviselő kifejthesse álláspontját az igazgatási vizsgálat során megállapított tényekkel kapcsolatban, mielőtt a kinevezésre jogosult hatóság a vizsgálati jelentés alapján elfogadja az említett rendelkezésben felsorolt határozatok egyikét (lásd ebben az értelemben: 2021. október 14-i Bernaldo de Quirós kontra Bizottság ítélet, C-583/19 P, EU:C:2021:844, 43. pont).

52 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a fellebbezőt nem hallgatták meg, mielőtt az FRA határozatot hozott az eljárás megszüntetéséről és az aktájából az igazgatási vizsgálatra vonatkozó valamennyi irat eltávolításáról, anélkül azonban, hogy a személyzeti szabályzat IX. melléklete 3. cikkének a) pontjában előírtaknak megfelelően határozott volna arról, hogy vele szemben semmilyen terhelő tény nem volt megállapítható.

53 Márpedig a második jogalap első és második részének vizsgálatából kitűnik, hogy a megsemmisítést kimondó ítélet végrehajtása érdekében az FRA-nak a személyzeti szabályzat IX. melléklete 3. cikkének megfelelően pontosan azon a ponton kellett volna újraindítania a fegyelmi eljárást, ahol a jogellenesség bekövetkezett.

54 A jelen ügyben tehát elegendő megállapítani, hogy Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy a megtámadott ítélet 49. és 83. pontjában lényegében azt mondta ki, hogy az FRA a fegyelmi eljárás megszüntetéséről szóló határozatot meghozatalával, és a fellebbező személyi aktájából az igazgatási vizsgálatra vonatkozó valamennyi korábbi aktust eltávolításával nem fogadott el a Charta 41. cikke értelmében a fellebbezőt hátrányosan érintő jogi aktust, így nem is volt követelmény a védelemhez való jog tiszteletben tartása, hiszen ez a határozat, amelyet, amint az a fellebbezés második jogalapja első és második részének vizsgálatából kitűnik, a személyzeti szabályzat IX. melléklete 3. cikkének megsértésével hoztak meg, megfosztotta a fellebbezőt az e rendelkezésben említett határozatok bármelyikének elfogadása előtti, e rendelkezésben kifejezetten rögzített meghallgatáshoz való jogától.

55 E megfontolások összességéből következik, hogy a második jogalap harmadik részének helyt kell adni.

A második jogalap negyedik részéről

A felek érvei

56 A második jogalap negyedik részében a fellebbező azt állítja, hogy a megtámadott ítélet ellentmondásos, mivel a Törvényszék egyrészt az ítélet 49. pontjában azt állapította meg, hogy a személyzeti szabályzat IX. melléklete 3. cikkének a) pontja nem alkalmazható, másrészt pedig ezen ítélet 76. pontjában ennek ellenkezőjét mondta ki.

57 Az FRA úgy véli, hogy a megtámadott ítélet 49. és 76. pontja között nincs ellentmondás, mivel a jelen ügyben az illetékes kinevezésre jogosult hatóság a fegyelmi eljárást nem indította újra, és az igazgatási vizsgálatra vonatkozó valamennyi korábbi iratot eltávolította a fellebbező személyi aktájából.

A Bíróság álláspontja

58 Emlékeztetni kell arra, hogy az a kérdés, hogy a Törvényszék ítéletének indokolása ellentmondásos-e, jogkérdésnek minősül, amelyre a fellebbezés keretében lehet hivatkozni (2010. július 29-i Görögország kontra Bizottság ítélet, C-54/09 P, EU:C:2010:451, 87. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

59 A jelen ügyben a Törvényszék a megtámadott ítélet 76. pontjában az arra alapított harmadik jogellenességi ok vizsgálata keretében, hogy az FRA nem térítette meg a megsemmisítést kimondó ítélettel megsemmisített megrovásból eredő nem vagyoni kárt, megállapította, hogy az FRA úgy határozott, hogy a személyzeti szabályzat IX. melléklete 3. cikkének a) pontja alapján megszünteti a fellebbezővel szembeni eljárást. Egyébiránt úgy tűnik, hogy a Törvényszék az említett 76. pontban azt sugallja, hogy az FRA által a megsemmisítést kimondó ítélet végrehajtása érdekében választott megoldás meghaladta a személyzeti szabályzat IX. melléklete 3. cikke követelményeinek való megfeleléshez szükséges mértéket.

60 A megtámadott ítélet 76. pontjában hivatkozott 48. pontjából azonban kitűnik, hogy a Törvényszék szerint az FRA a személyzeti szabályzat IX. mellékletének 3. cikkében rendelkezésre álló megoldásoktól „eltérő megoldást választott” azzal, hogy ezen ítélet 49. pontjában kimondta, hogy ez a rendelkezés, különösen annak a) pontja, a jelen ügyben nem alkalmazható.

61 Következésképpen a megtámadott ítélet indokolása e tekintetben ellentmondásos.

62 Ebből következően a második jogalap negyedik részének helyt kell adni.

63 A fenti megfontolások összességére tekintettel, és anélkül, hogy szükséges lenne megvizsgálni a fellebbezés többi jogalapját, amelyek nem eredményezhetik a megtámadott ítélet szélesebb körű hatályon kívül helyezését, a második jogalapnak, valamint az ötödik jogalap első részének helyt kell adni, következésképpen a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni.

Az ügynek a Törvényszék elé történő visszautalásáról

64 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 61. cikke első bekezdésének megfelelően, ha a fellebbezés megalapozott, a Bíróság a Törvényszék határozatát hatályon kívül helyezi. Ha a per állása megengedi, az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti, illetve határozathozatalra visszautalhatja a Törvényszékhez.

65 E tekintetben meg kell állapítani, hogy – amint az a jelen ítélet 10. pontjából kitűnik – a fellebbező kártérítési kérelmei azon kár megtérítésére irányulnak, amely őt állítása szerint amiatt érte, hogy az FRA nem hajtotta végre megfelelően a megsemmisítést kimondó ítéletet, ami jogellenes magatartásnak minősül.

66 Mindazonáltal a jogvita ezen aspektusa összetett ténykérdések vizsgálatát vonja maga után olyan elemek alapján, amelyeket a Törvényszék a megtámadott ítéletben nem értékelt, mivel úgy ítélte meg, hogy az FRA szabályszerűen hajtotta végre a megsemmisítést kimondó ítéletet, és ezért nem vizsgálta, hogy a fellebbező helyzete – akit megfosztottak az igazgatási vizsgálati jelentésben foglalt állítások cáfolatának lehetőségétől és különösen attól, hogy az FRA olyan határozatot hozzon, amely szerint vele szemben semmilyen terhelő tény nem állapítható meg – eredményezhette-e az FRA jogellenes magatartása miatt általa elszenvedett kárt.

67 Következésképpen, mivel a per állása nem engedi meg a határozathozatalt, az ügyet vissza kell utalni a Törvényszék elé.

A költségekről

68 Mivel az ügyet a Bíróság visszautalja a Törvényszék elé, a jelen fellebbezési eljárás költségeiről jelenleg nem kell határozni.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság az Európai Unió Törvényszékének 2021. július 14-i DD kontra FRA ítéletét (T-632/19, EU:T:2021:434) hatályon kívül helyezi.

2) A Bíróság az ügyet visszautalja az Európai Unió Törvényszéke elé.

3) A Bíróság a költségekről jelenleg nem határoz.

Aláírások